

opstaldede Landstoddingste fremstilles ved de aarlige Dyrskuer, hvormod Landbosforeningerne have at sørge for, at de af Landstoddingstene uden Betaling bedækkede Hopper med deres Føl præsenteres ved disse.

ad § 16.

Paragraphens sidste Passus fra Ordet „Forder“ gaaer ud, og i dens Sted sættes: „der snarest muligt ved Magelæg bør arronderes bedre og gives en passende Størrelse.“

ad § 17.

Under Nr. 1. Istedetfor „2 Beselelere“ „1 à 2 Beselelere“.

Under Nr. 2. Det første Punktum gaaer ud, og i dets Sted sættes: „Et Stod af den gamle frederiksborgske Race, bestaaende af 6 à 8 Følhopper, som bedækkes af en Hingst af ublandet frederiksborgsk Race, eller, hvis en saadan ikke kan faaes, af en Fuldblodshingst.“

Under Nr. 3. Istedetfor „1 Hingst og 4 Hopper“ sættes „2de Hingste og 4 à 6 Følhopper“. Efter Ordet „Spænd“ tilføies: „De øvrige nu paa Stutteriet værende Hingste af denne Race gaae over til Landstutteriet, forsaavidt de dertil ere tjenlige.“

ad § 20.

Til Slutningen af Paragraphen tilføies: „men i dennes Graværelse udstedes Udskriften af Underbestyreren.“

ad § 24.

I den første Linie forandres „2000 Rbd.“ til „2400 Rbd.“, og i 3die Linie forandres „4 Rbd.“ til „3 Rbd.“

B. Hansen. Nyholm. G. Schroll.
Dejvere.

Thalbiger. A. E. M. Tang.

Neergaard. P. Steffensen.

XLVII.

Betænkning

over

Udkast til Lov angaaende Redningsvæsenet paa Nørrejylland's Kyster.

(Afgiven af Landstingets Udvalg.)

Af Motiverne til nærværende Lovudkast, beholder man den tilfredsstillende Underretning, at Indenrigsministeriet, ved en dertil nedsat Commissions Medvirkning, og efterat ved Finansloven for 1850—51 og 1851—52 dertil er bevilget de fornødne Pengemidler, har seet sig istand til at organisere Redningsvæsenet paa Jyllands Vestkyst, samt at de valgte Redningsstationer ere complet forsynede med de fornødne Apparater, hvilke allerede ved forskellige Strandinger have været anvendte med Held, og derved godtgjort deres hensigtsmæssige Indretning.

At man har bestemt sig for at organisere Redningsvæsenet først paa Jyllands Vestkyst, hvor de hyppigste og farligste Strandinger forefalde, vil upaatvilelig findes rigtigt, ligesom ogsaa at Ministeriet er betænkt paa at udvide sin Virksomhed til enkelte andre Punkter navnlig paa Bornholm.

Betræffende Antallet af Redningsstationerne samt Valget af de dertil egnede Punkter paa Vestkysten, da er der fornemmelig taget Hensyn til de Steder, hvor Strandinger oftest forefalde, ligesom ogsaa dertil, at Stationerne kunde komme i en passende Afstand fra hinanden, dog har dette igjen været betinget af, at paa Stationerne selv eller i deres Nærhed, maatte forefindes det fornødne Mandskab til Apparaternes Brug, samt Heste til Transporten.